

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 28

10. července 2011

Cena: 7 Kč

TOMÁŠ HALÍK: O HUSOVI NENÍ MEZI CÍRKVEMI SPORU

V pondělí 27. června se konala na půdě České biskupské konference v pražských Dejvicích tisková konference, která oznamovala vznik ekumenické komise pro Husovo jubileum v roce 2015. Na konferenci vystoupili představitelé tří nejvýznamnějších českých církví – Římskokatolické, Českobratrské církve evangelické a církve naší.

Konferenci zahájil prof. Tomáš Halík historickým shrnutím pohledu své církve na Mistra Jana Husa. Římskokatolická církev se otázkou rehabilitace Jana z Husi zabývala intenzivně asi od 80. let 20. století, dále pak byla v tomto ohledu významná návštěva papeže Jana Pavla II. v České republice. Po nastoupení kardinála Vlka do úřadu vznikla první husovská komise, která se zabývala kazatelovým dílem. Z hlediska světového se konaly na toto téma dvě konference: první v Bayreuthu v září 1993 nesla název „Jan Hus mezi národy, konfesemi a staletími“ a druhá, pořádaná na Papežské lateránské univerzitě v Římě v prosinci 1999, na níž promluvil i papež. Na této konferenci jeho ústy zaznělo, že Jan Hus měl důležité místo mezi reformátory církve; bohužel mělo toto sympozium jen malou odezvu v českých médiích. Prof. T. Halík také zdůraznil, že zatímco dříve Mistr Jan Hus církve rozdělával, dnes je může spojovat, protože patří nám všem. Komise pro Husovo jubileum se také nechce zaměřovat tolik na badatelskou činnost, ale spíše předsta-

vovat Husovu osobnost veřejnosti, vyzdvihnout, že jde o postavu nábožensko-mravní, jejíž odkaz je pro nás aktuální i v dnešní době. Mistr Jan Hus by se měl stát také námětem dokumentárního cyklu, který se bude zaměřovat na Husa jako symbol propustující českými dějinami; v tomto seriálu promluví řada odborníků např. na historii nebo teologii.

Plzeňský římskokatolický biskup Mons. František Radkovský zdůraznil dobové prohlášení emeritního kardinála Vlka a tehdejšího předsedy Ekumenické rady církví Pavla Smetany, v němž se upozorňovalo na papežovu výzvu více zkoumat osobnost Mistra Jana Husa. České sdělovací prostředky však toto poměrně dosti opomíjely a proto se nyní komise bude snažit o zviditelnění Husovy osoby skrze více kanálů. Vznikají webové stránky na adrese www.jan-hus.eu, kde se budou zveřejňovat průběžné závěry práce komise pro Husovo jubileum a výsledky bádání.

Synodní senior Českobratrské církve evangelické Mgr. Joel Ruml, který na tiskové konferenci zastupoval také všechny církve sdružené do ERC, všechny přítomné pobavil výrokem, že tato komise se vlastně ustavila v Pendolinu cestou do křesťanské televizní stanice Noe. Dosavadní činnost komise spočívala zejména ve vytvoření podrobné náplně její práce. Na dnešním setkání tedy oficiálně oznamuje, že komise začíná fungovat

Dokončení na str. 4

HUSŮV ODKAZ PRO SOUČASNOST

HUSOVA AKTUÁLNOST

Aktuálnost M. J. Husa spočívá v jeho životním příběhu, který je velmi silný. Pod obrazy rozmanitých interpretací této osobnosti a dobovým patosem se skrývá živý autentický příběh člověka, který prošel vnitřním vývojem, obtížným rozhodováním a zápasem. Dnes je zřejmá snaha ze strany historiků ukázat lidskou strán-

ku českého reformátora. Hus byl příliš kritický, neuvažoval realističtější, byl konfliktní, byl ctižádostivý. Je to patrné i v publikaci Jiřího Kejře „Hus známý a neznámý“, která vyšla v roce 2010. Tyto pokusy o novou interpretaci však neumenší Husův význam v minulosti ani přítomnosti. Husův odkaz spočívá především v rovně náboženské a mravní. Může se zdát, že Hus jako náboženský reformátor se do naší doby příliš nehodí. Přesto je i naše doba charakteristická svým novým religiozním zájmem. V tomto smyslu Hus jako náboženská osobnost, a to v kontextu celé křesťanské kultury, může znovu promlouvat a nás oslovovat. Hodnoty, které Hus zastával, mají náboženský a biblický charakter. To se týká i ústředního pojmu pravda (Ž 25,5; J 14,6; J 17,7; 2 K 13,8; Ef 4,21; 1 Pt 1,22). Stejně tak se může zdát, že Hus měl příliš vysoké mravní nároky na tehdejší církve, na společnost i na jednotlivce. Žijeme sice v jiné době a v jiné situaci, přesto rezignace na etické hodnoty není dobrou cestou ani pro jednotlivce ani pro společnost.

poskytlo možnost široké popularizace těchto událostí. T. G. Masaryk uchopil toto téma filosoficky a zdůvodnil tím svůj politický program směřující ke vzniku samostatného státu. Alois Jirásek téma rozpracoval umělecky literárně a dramaticky. Jeho literární ztvárnění určovalo pohled na Husa a husitství v české společnosti. První republika byla spjata s kladným vnímáním Jana Husa a husitství především ve smyslu národního hnutí. V této atmosféře se zrodila církev československá husitská. Po roce 1948 nastoupilo oficiální marxistické pojetí husitství. Jirásek byl pro některé stranické ideology příliš sentimentální a nedostatečně třídní. Husitství bylo chápáno jako sociální revoluční hnutí. Byli vyzdvíženi postavy Jana Želivského a Jana Roháče z Dubé jako revoluční hrdinové a M. J. Hus jako kněz vadil. Místo symbolů jako Bible či kalich byly zdůrazněny symboly zaťatých pěstí a cepů. Komunistům svou interpretaci husitskou epochu v české společnosti zdiskreditoval. Různé dobové interpretace přinesly jednostranné pohledy na Husa a husitství. K husitství dnes existuje několik možných přístupů. Jedním z nich je výklad náboženský. Témata náboženská nebyla do roku 1989 příliš žádoucí. V tomto ohledu je nezanebatelný přínos církevních historiků a teologů, kteří tento náboženský zřetel při zkoumání a interpretaci husitství vždy měli. Zvláště je třeba jmenovat Amedeo Molnára, který byl současně historik i teolog. V současnosti víra, náboženství a teologie tvoří součást našeho života ve svobodné pluralitní společnosti. Proto i

Dokončení na str. 3

RŮZNÉ VÝKLADY

HUSOVA ODKAZU A HUSITSTVÍ

Zásadním dílem se stalo historické zpracování Husova života, učení a smrti historikem Františkem Palackým. Nejprve Palacký ocenil přínos Husa pro českou literaturu a český jazyk. Zprvu se o Husovi vyjadřoval jen velmi opatrně. Německou verzi českých dějin psal totiž pod tlakem cenzury. České dějiny vydané český již takovému tlaku vystaveny nebyly. Palackého historické zpracování osobnosti M. J. Husa a jeho života

Klára Břeňová

NA SÁZAVĚ UŽ POJEDENÁCTÉ

Již pojednání přivítal historicky cenný a krásný areál Sázavského kláštera v sobotu 25. června členy a příznivci naší církve v rámci slavnostní Pouti na Sázavě. Tradičně ji zahájili ve Sboru opata Prokopa, odkud se průvod za zpěvu chorálů odebral do kláštera. Následovala bohoslužba s večeří Páně, kterou vedl bratr patriarcha Tomáš Butta s pražským biskupem Davidem Tonzarem.

Bohatý program zahrnoval vystoupení učitelů a žáků Církevní základní umělecké husitské školy Harmonie, autorská čtení z literární tvorby Jindřišky Kubáčové, Olgy Nytrové, Stanislava Kubína, Miroslava Matouše i setkání s novozákonním teologem Zdeňkem Sázavou, který zde představil své nové publikace, vzpomněl plody práce svých bývalých kolegů – biblistů a nastínil mnohé radosti a úskalí této neobyčejné profese. Společně jsme mu pogratulovali k jeho významnému jubileu, 28. června totiž oslaví krásné osmdesátiny. Velmi se vydal dětský program plný soutěží, které se vázaly k tématu Cyrila a Metoděje, opata Prokopa a M. J. Husa, zpestřený divadelním vystoupením, dramatickým workshopem a také kreslením,

jehož téma pojilo sázavskou slavnost s další akcí ekumenického charakteru, Modlitbou za domov, která se uskutečnila 28. října pod Řípem. Pořadatelé letošní Modlitby za domov totiž vyhlásili výtvarnou soutěžní přehlídku na téma „Správné rozhodnutí“. Jeho ztvárnění zde na Sázavě bylo skutečně zajímavé a nečekaně široké. Vedle obrázků těch nejmenších předškolních dětí s typickými postavkami mámy a táty, princezen či sluníček, tu byly k vidění i takové, jejichž autoři se nad správnou volbou či cestou zamysleli vážněji. Mělo nás překvapit obrázek manželů Radových, kteří zvětšili okamžik své svatby (jak jsem se dozvěděl, oddával je přítomný emeritní patriarcha Josef Špak) a kresba Cesta za světlem v kategorii těch nejstarších malířů. Výherce všech kategorií čekaly samozřejmě odměny. Dále všechny kresby poputují do sídla Ekumenické rady církví, kde se soutěžní práce do konce září shromažďují, aby následně byly vybrány ty nejzajímavější a vyhlášeny 28. října při televizním přenosu ekumenické slavnosti.

K příjemně strávenému dni na Sázavě přispěl i varhanní koncert v kostele, komentované prohlídky, při nichž se

návštěvníci mohli dozvědět podrobnosti a zajímavosti o základech románského kostela zasvěceného sv. Kříži již v roce 1070, o barokních freskách, které se zde našly náhodou před pěti lety (na odkrývání jedné z nich se právě pracuje) či vidět gotickou kapli Panny Marie s lidovými obrazy - výjevy ze života sv. Prokopa. Jistě přispělo i příznivé počasí a doušek výběrné kávy a další výrobky Fairtrade.

Sázavský klášter byl podle legendy vybudován na místě, kde se seznámili opat Prokop a kněz Oldřich. Původně zde stála kamenná rotunda, která byla později přebudována na slovanský klášter. Měl zde být i kostel, ovšem okolnosti tomu zabránily a dodnes z něj stojí jen věž a monumentální pilíře hlavní lodi. Ale i to bohatě stačilo k tomu, aby zde odvěká lidská touha po štěstí vytvořila pověst o třech hvězdách. Říká se, že na věži nedostavěného kostela jsou do červeného vápence vytesány tři hvězdy. A tomu, kdo je najde, se splní, jak jinak, tajné přání.

Osobně už teď vím, že se na Sázavu zase vrátím a snad příště najdu alespoň jednu z oněch pověstných tří hvězd na věži.

O získávání moudrosti

V hebrejské literatuře byla věnována otázkám moudrosti celá skupina knih ve Starém zákoně. Moudrostí se na řádcích Písma rozumí poznávání řádu, který byl na této zemi Božím stvořitelem zásahem ustanoven, a poznávání Boží vůle, tedy toho, jak by se vše na světě mělo správně dít. V antice byl výsostným příkladem moudrého člověka Sókrates. Moudrost byla vysoce ceněna a ve výchově, rozhodování i jednání doporučována jako žádoucí. Moudrost je užitečná, prospěšná a použitelná pro „život dobře žitý“. H. E. Erikson chápe moudrost jako něco, co je univerzální, platné ve všech kulturách. Podle Eriksonova transformačního pojetí moudrosti znamená moudrost „informovaný a nestranný zájem o život“. To znamená, že moudrý člověk se dokáže dívat na sebe s odstupem a také nadhledem. Není zaujatý svým egocentriem a egoismem, odpoutal se vědomě od vlastního sobectví. Psychologové a terapeuti by řekli, že se zdatně zabývá reflexí, sebereflexí. Známe i starobylý a výstižný výraz „zpytuje své ledví“. Sokrates měl pro totéž skvělý a stále platný pojem „péče o duši“. Můžeme dodat, že moudrost je kardinální ctností, v ní se sbíhají, přímo zázračně setkávají ostatní ctnosti. Jde o nejvyšší stupeň poznávání a existenci „transcendentální“, tedy přesahující zkušenosti. Je tu dobře uchopena cesta k vnitřní jednotě a celistvosti. Uskutečňuje se zralejší a moudřejší vnímání sebe sama a světa – a to vede i k úspěšnějšímu řízení citových zážitků a projevů. Dozrávající moudrost se projevuje podle psychologů nižším výskytem a nižší intenzitou konfliktů v mezilidských vztazích. Moudrý člověk má ujasněnější pojetí účelu a smyslu života. Uceleněji chápe existenci. Nachází sebe sama, celistvost a vanutí Ducha v hluboké a soustředěné modlitbě. Obrací se k Boží moudrosti, která tu naši lidskou naplňuje, proměňuje a završuje skrze víru a milost.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až prociťnu, budu se sytit tvým zjevem.

ŽALM 17,15

První čtení z Písma: Izajáš 55,10–13

Tužby

2. Aby světlo Syna Božího skrze nás svítilo lidem, modleme se k Hospodinu.
3. Za osvícení těch, kdo žijí v temnotě, aby přijali Kristovo evangelium, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Hospodine, slyš modlitbu svého lidu. Dej nám poznat, co máme konat, a uschopte nás z tvé milosti a síly s vírou to také uskutečňovat. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,1–11

Evangelium: Matouš 13,1–9.18–23

Verš k obětování: Žalm 25,1–2

Verš k požehnání: Žalm 84,2–3

Modlitba k požehnání:

Prosíme tě, Bože všemohoucí, ať smíme přijmout v plnosti tvou spásu, jejíž příslib jsme přijali v tajemství chleba a kalicha. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 56, 71, 88, 138, 163, 200

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 12 Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla
Je tu ještě další myšlenka z Kristova vzkazu, která si zaslouží naši pozornost: je to Kristovo ujištění, „že já vidím do nitra i srdce člověka, a každému z vás odplatím podle vašich činů“.

To se týká církvi i jednotlivců – bezbožné čeká soud, spravedliví mají naději na odměnu, až Kristus přijde. Vítězi je slibována opravdová moc nad národy. Sluneční bůh Tyrimnas kreslený při jízdě, jak mává svou strašnou válečnou sekýrou, vládl násilím. Ale daleko větší moc byla svěřena Kristu. V době napsání knihy Zjevení byl vrcholným pánem nad národy antický Řím. Vládl železnou holí a

drtil národy na padr'. Ještě větší moc byla svěřena Ježíši. Podle Žalmu 3,8-9 praví Hospodin Synovi: „Požádej a národy ti dám do dědictví...“

Další odměnou, která je slíbena vítězi, je „jitřní hvězda“. Tato hvězda je většinou považována za synonymum pro Krista samého. Tattford uvádí další možnosti výkladu: Jestliže chápal knihu Zjevení jako proroctví do budoucnosti, pak se mu jako hvězda jitřní jeví reformace, která vzhází nad zkaženou církví jako předzvěst něčeho dobrého a krásného. Jiná interpretace jitřní hvězdy může anticipovat svítání na „Kristův den“ a založení tisíciletého království, to je radost a štěstí. Je pozoruhodné, že v prvních třech lis-

tech volání „Kdo má uši, slyš“ předchází slibu vítězi, ale v listu Thyatirám a dalších třech dopisech přichází toto volání až po slibu. Snad to znamená, že v prvních třech listech je církev viděna jako stále schopná slyšet a činit pokání, ale v posledních čtyřech bude takových kajících už jen zbytek, jen malá část.

Frederick A Tattford
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
Nakl. Pickering and Inglis Ltd.
London 1. vyd. 1947, paperback
vyd. 1969, reprint 1970 a 1971
Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

O rozsévači, vodě, osivu... a taky botách proti lásce... a hnoji Mt 13,1-9;18-23

Ježíšovo podobenství o rozsévači se mi vynořuje vždy, když zapochybují o moci Božího Slova i o smyslu své kazatelské práce – o svých obdarováních a schopnostech při kázání Božího Slova i o schopnosti posluchačů to Slovo přijmout, o tom, zda jim to Slovo vůbec něco dá, nějak je obohatí, o lidech, kterým kážu, i o sobě samém.

Již prorok Izaiáš však jasně hovoří o tom, jak Boží Slovo působí na zemi. Přirovnává je k dešti, který zalévá zemi a zase se vrací do mraků, takže ani kapička není ztracena při tomto věčném koloběhu vody v přírodě. Pán Ježíš jde ještě dál. Přirovnává Boží Slovo k zrní, jehož rozsévačem je Hospodin. Na rozdíl od šetrného sedláka, který zaseje zrna jen do dobře připravené půdy, Hospodin se zrnem doslova plýtvá. Rozsévá celoplošně – nejen do půdy úrodné, ale i na cestu a kolem cesty, na skálu, do trní, kde se dá...

Rozséváč však ví, co dělá. Ta půda kvality všelijaké, to jsme my, lidé. Rozséváč ví, že zdaleka ne ve všech zaseté Slovo vzejde. A že i tam, kde vzejde, často nedoroste, předčasně zraje, nevydá užitek. Zasít se však musí všude. Bůh nechce nikoho vynechat. Chce, aby se všichni setkali s jeho Slovem, aby jeho láska byla zasetá do srdcí všech lidí. A je jen na každém z nás, přijme-li tu setbu do svého srdce, nechá-li ji vzklíčit a bude-li tak dobrým hospodářem, že úrodou napeje nejen svou sýpku, ale bude dál zasévat to, co sklizní získal, zda také a především nasytí hladové kolem sebe.

Jsme lidé všelijací. Setba na cestu a kolem cesty – to je snad případ většiny lidí – Boží Slovo se jich vůbec netkne, jsou k němu lhostejní nebo jim je k smíchu, lidé omezení, velkopanský smýšlející, neschopní alespoň se zamyslet nad něčím, co je přesahuje, Boží lásku bez milosti pošlapou, rádi dupou i po poli úrodném (něco jako v té písni: „Mám proti lásce boty... ty boty vždycky jdou a všechno hezké pošlapou“). A ptáci nakonec sezobou, co zbylo.

Lidé, podobní skále – kolik takových lidí lze potkat! Jsou to lidé nestálí, tvrdí jak skalnaté podloží s příliš tenkou vrstvou úrodné půdy na povrchu.

V mládí krásně vyklíčili, zazelenali se, krásní lidé, zahořeli pro Krista jak vích, vše jim bylo jasné, ti nejhodnější křesťané – až do chvíle, než ta jejich víra měla přinést nějaké oběti. Přišel komunismus, pronásledování, nabídka k jinšimu, pohodlnějšímu životu, a kde je jich konec! To jsou ti, co se třeba odkusí z neznáma přivalí s balíkem obnošeného šatstva do kostela, nostalgicky zavzpomínají na krásná setkání křesťanské mládeže a zase zmizí.

Trní, to jsou ti, kdo slyší Slovo, ale okolnosti, třeba vábení majetku, jak říká Ježíš, je odvedou někam jinam. Nemusí to být jen vábení majetku. Může to být i pracovní vytížení, kariéra, nevěřící manželka či manžel, posměch okolí... Trním může být i nějaká nepřijemná událost, rodinná tragédie a ztráta víry v Boží lásku. Trním můžeme být druhému člověku i my „vzorní“ křesťané, jsme-li spolkem bez lásky, formální, uzavřenou sektou, těžko mezi sebe někoho nového přijímající. Běda ptáčkovi, který do tako-

vého trnitého keře vletne, může to být jeho smrt...

Otevřeme naše srdce moudrému Hospodáři a nechme ten náš úhor zúrodnit. A staňme se sami vláhou i zrnem, ale také hnojivem, zúrodnujícím úhor tohoto světa.

Nedávno jsem slyšel (nemám to ze sebe) toto: „Církev je jako hromada hnoje. Je-li na hromadě, jen smrdí. Je-li rozmetána, zúrodní pole.“ Je to drsně řečeno, ale je to tak. Světu uzavřená církev, byť by byl zbožnými křesťany našlapaný kostel, není k ničemu. Taková církev není krásná, neláká, může i odpuzovat. Teprve rozmetání mezi ty, jimiž často jen pohrdáme, tam pak svědčící činy lásky, splníme svůj úkol. Láskou je třeba plýtvat. Až k smrti na kříži. Teprve tam začíná život. Bůh plýtvá svou láskou, má jí dost pro všechny. Plýtvá jí, a přece ji nevyplýtvá. Láskou je třeba plýtvat. I když kolem sebe žádný efekt nevidíme. Ta Boží láska je jako pára z polí – vrací se k Bohu, má smysl. Amen

Václav Žďárský

Bože, někdy se zdá,
že déšť zbytečně padá a že chybí slunce.
A přece deštěm zavlažuje brázdy, kypříš hroudy,
vydatnými sprškami činíš zemi vláchnou,
žehnáš tomu, co z ní raší.
Navštěvuješ zemi,
hojností ji zahrnuješ,
velmi bohatou ji činíš.
Boží potok naplněn je vodou,
pečuješ o obilí,
pečuješ o člověka.
Bože, někdy se zdá,
že déšť spadl bez užitku.
A přece se k tobě v páře vrací
a z oblaků znovu zalévá zemi.
Hospodine, co je člověk,
že ho bereš na vědomí,
co syn člověka,
že na něj myslíš?
Čím jsem si zasloužil, že jsi mne dosud nezavrh!
Co velkého jsem vykonal pro tvou slávu?
Prosím, zúrodni úhor mého srdce,
jsem vyprahlý, žízním.
A dej mi trpělivost rozsévače,
který nevidí plody své práce, a přece rozsévá
– ta trpělivost mi chybí.
A jednou, až zemřu,
učíš můj prach hnojivem pro život světa – nejsem nic víc.
Amen

MÁ BŮH DOVOLENOU?

Začal čas, na který se všichni školáci velmi těší. Dva měsíce prázdnin. Děti a studenti vyrazí na tábory, soustředění do krásné přírody, někteří zamíří s rodiči k moři. Ta nádherná představa, že nemusí myslet na školu, domácí úkoly a ještě nějaké kroužky dopoledne... Ta představa dlouhého času bez školního zvonku a učebnic, sešitů a úkolů... A nám farářům se už teď pomalu vyčerpávají kostely a modlitebny, lidé odjíždějí na své chaty, chalupy, ti mladší na dovolenou. Lavice, které nebývají zcela zaplněny, budou ještě prázdnější. Kdo může, odjíždí. Za rodinou, přáteli, ale hlavně na ty naše chaty a chalupy. Vždyť u některých jsou záhony zeleniny, na stromech zraje ovoce, a kdo má chatu spíš jen s trávníkem a u lesa, těší se na klid přírody a na večerní táboráky s blízkými sousedy... Někdo si bere rybářský prut a leckterá sestra si vezme knížku, na kterou si chce udělat čas... Ano, jistě, někdy nás v kostele navštíví přátelé z jiného města. Potěší nás. Ale je jich málo na ty naše sbory... Biblické hodiny a všechny ostatní aktivity kromě bohoslužeb odpadávají. Jen úřední hodiny pro kontakt s lidmi, jimž někdo v rodině zemře, nebo kvůli těm, co potřebují něco nutného zařídit, zůstávají... A tak se snaží někteří z nás říci, vždyť nemusíte být na chalupě už od března do listopadu, stačí tam jezdit vprostřed týdne a potom měsíc o prázdninách... Jenže, bratře faráři, vždyť Pán Bůh je tam s námi, zní častá odpověď. Ano, on tam je, on je všude, Hospodinova je země a plnost její. Jen by mne zajímalo, kolik z těch chatarů a chalupářů si vezme s sebou Bibli jako pravidelnou duchovní stravu. Já ano, já také. No, dobře, nesměle se jich na podzim zeptáme, co je v létě nejvíc v Písmu zaujalo. A jak probíhaly jejich duchovní hovory s Bohem cestou lesem a jaké písně zpívali u ohně... Duchovní život je pro nás intimní záležitost, do toho nic není ani našemu faráři. Dobře, chci souhlasit. Něco se ale ve mně vzpírá. Jistě, vím o církevních soustředěních na několika místech, o pár dětských táborech, o poutích. Alespoň to. Byť k počtu členstva, kolik z nás se účastní? Co se ve mně vzpírá? Vzpomínka na mé dětství? Kdy neděle byla dnem Páně celý rok?

Spíše představa rané církve, která se scházela k lámání chleba každý den, (považte) a to i v chrámě... Prvotní církev, která byla zcela závislá na svém Pánu Ježíši Kristu a která neznala naší konzumní společnost. (Ovšem ta může také jednou v této podobě skončit...) Prvotní církev, která žila s Bohem a v Bohu, která čerpala sílu a moc z Ducha svatého. Ne, jsem příliš přísný na ty své spolusestry a spoluobráty, ať si užijí přírody, ticha, rybaření, zahrádkaření, žhavých uhlíků z ohniště... A o těch poutích a setkáních mládeže se jistě dozvíme z Českého zápasu. A těším se na to, kdo navštíví můj sbor třeba v srpnu z Prahy, Žamberka, Českého Dubu či odjinud... Už se na ty turisty, co přijdou na nedělní bohoslužby, těším.

Jenže, než jsem začal psát tyto věty, v noci se mi zdál sen. --- Potřeboval jsem v tom snu rychle zavolat, bylo to telefonem, možná mobilem, Hospodina. Tak jak to ve snu bývá. Věci reálné splývají s věcmi nereálnými a snovými. Bože, pomoz mi, já jsem se kdesi ztratil. Sedím v jakémsi cizím městě, v cizím pokoji u cizího stolu a volám: Bože, pomoz mi. Stále obsa-

zeno! Měl jsem pocit strachu, nejistoty, co se to děje, naléhavě jsem křičel do toho sluchátka: BOŽE, POMOZ MI, KDE JSEM? JÁ JSEM SE ZTRATIL! Přijď za mnou... Za oknem to typické střídavé počasí, začala bouřka a lilo. A jak tam sedím, defilují mi před očima mí drazí zesnulí z rodiny a já mám současně radost, ale i strach. Cosi mi přivázalo nohy. Nehybný s rozklepanýma rukama a zběsile tlukoucím srdcem pořád volám: Bože, kde jsi? Přijď honem, nevím, co se děje! Potom jsem náhle vedle sebe uviděl stát anděla. A zní to jako vtip. Říká mi: Nevolej našeho Pána, on má řádnou dovolenou! Vtom jsem se zpocený probudil, asi jsem myslel na ten můj sbor, kde mám sloužit, a vše se mi spletlo dohromady... Proč mi ten anděl nepomohl? Proč jsem se tomu nesměl, ale spíš brečel? Proč mi bylo úzko? Promítám si ty myšlenky a tu mě napadlo: JÁ TO MUSÍM NAPSAT, Bůh nemá DOVOLENOU, nespí ani nedřímá... Přeji vám všem krásné letní dny, ať jste kdekoliv...

Petr Mečkovský

TIP NA VÝLET

Při toulkách po krásách naší vlasti často naleznou zajímavosti, o kterých jsem doposud nevěděl. Největší tomu bylo i při poslední návštěvě Šumavy, kdy u obce Nicov (dříve Nitzau), asi 15 km od Kašperských Hor; jsme uviděli směrovku, ukazující cestu k velmi neobvyklému kříži. Asi po půlhodince stoupání od starobylého místního kostela jsme přišli k tzv. Kohoutímu kříži, na kterém byly vedle ukřižovaného Ježíše Krista upevněny všechny mučnické nástroje, které byly použity při jeho mučení a ukřižování, a na jehož vrcholu byl kohout. Jde opravdu o raritu, protože o dalším obdobném kříži nevím. Není to originál, ten byl poničen vandaly a po provedené opravě a rekonstrukci je umístěn na venkovní stěně kostela, stojícího na náměstí v Kašperských Horách. Zdařilá kopie kříže nad Nicovem spolu s informační tabulí o této zajímavosti se vypíná vysoko nad

obcí a místo poskytuje i pěkný výhled.

Při cestě na Šumavu - zejména pak při pobytu v domovu Husita v Železné Rudě - proto doporučuji návštěvu Nicova, spojenou např. s výstupem na Klostermannovu rozhlednu na nedalekém Javorníku, prohlídkou Zadova, Churáňova atd. Návštěvu Kašperských Hor s výstupem na hrad Kašperk však doporučuji z časových důvodů naplánovat až na další den. Na Šumavu se vždy rád vrátím pro její nezaměnitelné kouzlo a řadu zajímavostí - např. samotné nádraží Železná Ruda - Alžbětin a Bayerisch Eisenstein je unikátní v tom, že státní hranice prochází přesně uprostřed nádražní budovy a z těchto důvodů bylo v letech 1948-1990 v pohraničním pásmu a nepřístupné - vlaky končily již v Železné Rudě, německá polovina nádraží byla stále v provozu.

Pavel Hýbl

HUSŮV ODKAZ PRO SOUČASNOST

Dokončení ze str. 1 k husitství je tento přístup otevřen. Víra a náboženství netvořily jen vnější oblek, háv, nýbrž naopak srdce – jádro Husova postoje i úsilí českého reformačního hnutí. V práci soudobých historiků Hus a husitství jsou nahlíženy v kontextu 14. a 15. století a současně i v souvislosti se světovou reformací 16. století – německou a švýcarskou jako „první reformace“ či „reformace před reformacemi“. V tomto smyslu má také Hus a husitství evropský a světový rozměr. Významný je také nový pohled na kulturu husitských reformačních Čech. Odkrývají se nová místa v českých dějinách 15. až počátku 17. století. Již Pavel Spunar upozorňoval na význam kultury slova v husitství. Kulturnost tohoto období včetně umění a archi-

tektury naznačuje publikace Umění české reformace (1380-1620) vydaná v roce 2010 a navazující na stejnojmennou výstavu, která se konala na Pražském hradě.

OHLAS HUSA V CÍRKVÍCH A SPOLEČNOSTI

Církev československá husitská se spontánně přihlásila k Husovu odkazu hned při svém vzniku v roce 1920. Vybudovala velké množství sborů pojmenovaných po tomto reformátorovi – Husův sbor. Stala se nositelkou náboženského Husova odkazu podobně jako Českobratrská církev evangelická a další církve hlásící se k odkazu reformace. V Církvi československé husitské se nejedná jen o formální přihlášení se k Husovi, ale o vnitřní přístup. Byly přijaty prvky

jeho učení jako autorita Krista dosvědčená v Písmu, pojetí církve, svoboda svědomí a další. Název Církev československé byl v roce 1971 doplněn o charakteristiku „husitská“. Do 2. vatikánského koncilu byl v Římskokatolické církvi k Husovi přístup spíše negativní. Nový postoj nastal v době papeže Jana Pavla II., který vyslovil v roce 1999 lítost nad jeho smrtí a zařadil ho mezi reformátory církve. K husitství se staví společnost dnes spíše negativně nebo neutrálně. Husovo jméno a jeho příběh má přesto v české i evropské společnosti určitou rezonanci. Můžeme se domnívat, že zájem o tuto osobnost a české reformační hnutí, které svým působením vyvolala, v souvislosti s rokem 2015 poroste.

Tomáš Butta

Jáhenské svěcení v Rousínově

Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru. Kéž mě stále opatruje tvoje milosrdenství a věrnost!

Žalm 40,9.12b

Toto slovo se neslo rousínovským Sbohem Cyrila a Metoděje v neděli 19. června. Došlo tam k velké události. Sestra Libuše Jarošová při slavnostní bohoslužbě přijala z rukou bratra biskupa ThDr. Petra Šandery jáhenské svěcení. Bývalá synagoga, od roku 1949 Sbor Cyrila a Metoděje, byla zaplněna věřícími všech generací. Děti byly velmi živé a na kůru se hlasitě ozývaly. Čtení z Písma se tradičně ujala sama kazatelka sestra Jarošová. Během sborových modliteb a přímly se na její tváři objevily slzy, byly to slzy zklamání. Děti byly hodně neklidné a hlasitě a působily rušivě. Vzpomněl jsem si na knihu Marie Holkové Tisíc tomu let, kde spisovatelka vložila do úst knížete Václavovi tento výrok: „Zakaž potůčku bublat, květině vonět a dítěti hlučet! Jejich křik slyším docela rád. To se z nich ozývá budoucí síla, odvaha a statečnost mého lidu.“

V kázání bratr biskup připomněl příběh mučedníka Vavřince. Vavřinec jako diakon (tj. jáhen) a správce chrámové pokladny v Římě měl roku 258 vydat bohatství chrámu do rukou římského prefekta. Požádal o tři dny, aby shromáždil poklad. Bohatství chrámu rozdán potřebným a třetího dne přivedl před prefekta pravý poklad církve. Chudě, zmrzačeně, slepě a trpící se slovy: „Chrámu je skutečně bohatý, mnohem bohatší než váš císař.“ Za tento odvážný čin byl umučen upálením. Bratr biskup pohlédl na kůr a uvedl, že také my máme svůj poklad církve. Jsou to ty děti nahoře. I když si to právě nepřipouštět, jsou pokladem církve.

Po vykonání všech úkonů se přistoupilo k vlastnímu aktu. Bratr biskup vložil ruce na hlavu klečící adeptce a vysvětlil ji na jáhenku. Potom přistoupili společníci ThDr. Světluše Košíčková, administrátor Martin Kopecký a předsedkyně rady starších náboženské obce Vyškov Vladimíra Pečeňková. Dalším úkonem byla příprava večere Páně. Společenství svátost přijalo z rukou biskupa a novojáhenny. Celý úkon byl doprovázen nádherným sólem varhaníka Michala. Před závěrečným požehnáním se předávaly dárky. Libuška přijala blahopřání, květiny a dary od zástupců náboženských obcí, společenství věřících a dětí. Ano, těch velmi neklidných, nyní už spořádaných dětí – pokladu církve. Zaplněný sbor tleskal a ukápl i několik slz dojetí.

Po slavnosti následovalo přátelské posezení s bohatým občerstvením v horní místnosti právě opravovaného sboru. Hostů bylo tolik, že jsme museli přidat ještě jeden stůl. Některé děti se přesunuly do klubu Pohádka, kde měly svůj program. I čas tohoto setkání příjemně uplynul. A tak přejeme Libuše dlouhou a naplněnou cestu po vinici Páně a množství následovníků, pomocníků a dělníků tak, jak nás k tomu vyzývá náš Pán Ježíš. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.“ (Matouš 9,37-38)

Jiří Vymětalík

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci
můžete přispět i vy na účet:
43-570420277 / 0100**

Variabilní symbol: 9 + číslo náboženské obce

ZPRÁVY

Životní jubileum

Dlouholetý člen naší církve a člen rady starších v Ostravě-Zábřehu bratr Miroslav Vojtovič se 14. července dožívá vzácného jubilea. Oslaví už 95. narozeniny. Do naší církve vstoupil 1. dubna 1922.

Ve své náboženské obci v Ostravě-Zábřehu (tehdejší Zábřeh nad Odrou) slaví tedy rovněž významná výročí - 79 let v náboženské obci a 89 let v Církvi československé husitské.

Necht' jeho radostná víra je povzbuzením pro nás všechny.

Do dalších let mu v modlitbách vypojujeme pevně zdraví, hodně sil, spokojenosti a Boží lásky, radost v kruhu své rodiny i církve.

Za náboženskou obec

v Ostravě-Zábřehu přeje farářka
Karen Soušková

Vyhledávací řízení

Královéhradecká diecéze CČSH vypisuje vyhledávací řízení na místo 2 kazatelů(-lek) v administrativě (služební úvazky 1,0 a 0,5).

Požadujeme: člen(ka) CČSH, min. úplné střední vzdělání ekonomického směru, praxe min. 3 roky ve vedení účetnictví, znalost účetní a daňové legislativy, aktivní zapojení do církevních (pastoračních) aktivit a další administrativní práce, komunikativnost, zodpovědnost, samostatnost. Aktivní znalost účetního programu Money S3, znalost pracovních předpisů a předchozí praxe v aktivním vedení církevních činností je výhodou.

Termín přihlášek: do 22. 7. 2011

Kontakt: Královéhradecká diecéze

Po stopách Cyrila a Metoděje

Takto byl nazván první farní výlet na Vyškovsko. Vyrázili jsme od našeho Sboru dr. Karla Farského ve Vyškově do vsi Hamiltony, místní části okresního města. Prošli Masarykovým náměstím, kde jsme viděli svatební autobus i sedmnáctý poledník, a dorazili k železničnímu viaduktu v městském parku. Podél říčky Hané dospěli až do Dědic a dále za vojenskou školou do Hamilton. Cestou jsme plnili úkoly a poznávali stromy i jinou flóru. Putování zvládly i dva dětské kočárky, malé děti skotačily okolo. Cílem byla kaple Strachotinka v Hamiltonech zasvěcená Cyrilu a Metodějovi, kteří tu podle pověsti roku 865 kázali. Ve středu totiž byli oba soluští bratři nazýváni staročeskými jmény Crha a Strachota, odtud název kaple Strachotinka. Po prohlídce kaple jsme se občerstvili modlitbou a pramenem vody, který pod kapličkou vyvěrá. Potom jsme si v oboře pod zaniklým hradem Dědice prohlédli užitkové koně. Stejně jako slovanští věrozvěstové Konstantin Cyril a Metoděj přinesli na Moravu evangelium, i my jdeme ke zřídlu dobré zprávy, již se snažíme šířit dál provázeni veršem „Každý, kdo pije z této vody, bude znovu žít.“ Odpověděl Ježíš. „Kdo se však napije vody, kterou mu dám, nebude nikdy žít. Voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskajícím k věčnému životu“ (Jan 4,13-14). Byl to první výlet uspořádaný náboženskou obcí Vyškov a děkujeme Bohu za toto vydařené setkání.

Jiří Vymětalík

Církve československé husitské,
Ambrožova 728,
500 02 Hradec Králové,
e-mail: dieceze.hradec@ccsh.cz,
tel.: 495 511 067.

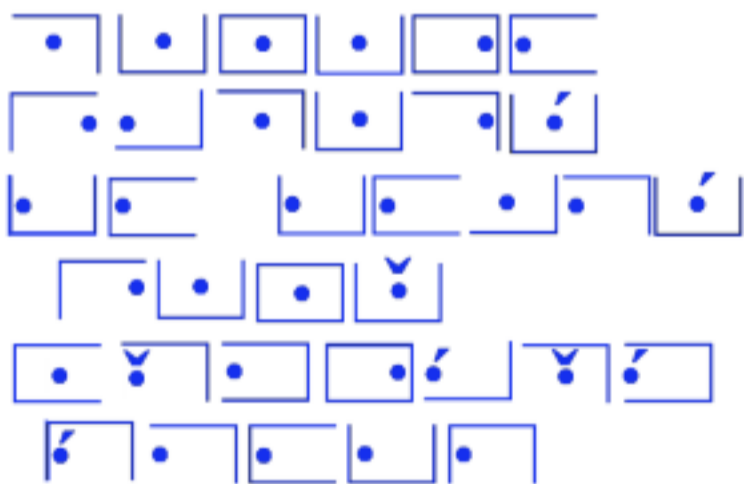
Koncerty u sv. Mikuláše

- * 11. 7. – 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Prague Chorus,
diriguje: M. Němcová
- * 12. 7. – 17 hodin
Bach, Mozart, Telemann
V. Vlna – hoboj,
F. Šťastný - cembalo, varhany
- * 13. 7. – 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský – flétna,
J. Popelka – varhany
- * 14. 7. – 17 hodin
Bach, Vivaldi, Dvořák
ADAMUS TRIO,
J. Adamus – hoboj,
J. Adamusová – viola,
K. Novotná - cembalo
- * 15. 7. – 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
O. Kvěch – varhany,
V. Slivanský – flétna
- * 15. 7. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle
- * 16. 7. – 17 hodin
Vivaldi, Schubert, Albinoni
B. Rabas – varhany,
M. Kejmar – trubka
- * 16. 7. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle
- * 17. 7. – 17 hodin
Mozart, Beethoven
PRAGUE WIND QUINTET
- * 17. 7. – 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková – soprán,
M. Laštovka – trubka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Podobenství o rozséváči

Dnešní tajenka je ukryta v obrázkové šifře. Vyluštíte ji snadno pomocí přiloženého klíče: černá tečka vždy ukazuje polohu písmene v určité části mřížky. Pokud má písmeno čárku nebo háček, jsou vyznačeny nad tečkou.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q
R	S	T	U	V	W	X	Y	Z								

(Řešení z minulého čísla: Všechno je mi dáno od mého Otce.)

Jana Krajčřířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

VZNIKL SERVER KŘEŠŤANSKÉ DISKUSE

Pro širší křesťanskou diskusi vznikl server s názvem Křesťanské diskuse. Záměrem tvůrců je pokusit se společně vytvořit názorový sumář křesťanství formou dialogů, do kterých může vstupovat každý, ať už s vírou nebo bez ní.

Podle autorů velké množství samotných křesťanů stojí často i vinou zpřetrhaných osobních vazeb mimo farnosti, sbory či jiná společenství, takže nemá mnoho kontaktů na autority i souvěrce, nemá s kým konzultovat názory, inspirovat se. Křesťanství však bylo, je a bude otevřené a názory by tedy měly být veřejné, aby i náhodný hledající nalézal. Nejde tedy o nějaký teoretický či akademicky založený projekt, ale spíše (alespoň podle témat) o prakticky orientovaný web pro hledající a tážající se.

Důležitý je také ekumentický rozměr projektu.

Stránky jsou na www.krestanske-diskuse.cz

podle www.christnet.cz

EVROPSKÁ ALIANCE PRO NEDELI PROSAZUJE DEN ODPOČINKU

Dne 20. června vznikla Evropská aliance pro neděli (European Sunday Alliance), kterou tvoří na 65 organizací. Jejím úkolem bude vyzdvihování významu volného času pro utváření společnosti a jeho prosazování ve společenských debatách a to včetně legislativních aktivit. Aliance má podporu Rady biskupských konferencí Evropské unie.

Mimo jiné se snaží studiemi ukazovat, že jeden den v týdnu by měl být volný - ať již kvůli pracovním výsledkům jednotlivce nebo s ohledem na rodinu. Její poslání je přitom širší než jen čistě náboženské a zaměřuje se především na podporu pracujících.

Stránky aliance jsou k dispozici na www.europeansundayalliance.eu

www.christnet.cz

TOMÁŠ HALÍK: O HUSOVI...

Dokončení ze str. 1
a její směřování bude koordináčně-mediální, neboť řada církvi bude mít k husovskému výročí své vlastní akce, a to i církve v zahraničí. Dále synodní senior řekl, že Mistr Jan Hus po sobě zanechal dostatek materiálů, ve kterých se dá bádát, pro dnešního sekulárního člověka však toto bohužel není přitažlivé a výročí Husova upálení bere jen jako příležitost k pracovnímu volnu. Komise si klade za cíl rozšířit náhled Čechů na Jana Husa, aby v něm viděli zejména jeho statečnost a horlivý boj za pravdu. Děkan Husitské teologické fakulty prof. Jan Blahoslav Lášek zmínil, že po 2. světové válce u nás došlo ke zkreslení pohledu na Mistra Jana Husa a husitství obecně, o což se zasloužil např. ministr školství Zdeněk Nejedlý a jeho hlásání, že komunisté jsou dědici husitských pokrokových tradic. Husem se oproti tomu zcela vážně zabývala řada historiků a teologů napříč všemi církvemi, ovšem měli značně svázané ruce. Bádání o Mistru Janovi se mohli svobodně věnovat v zahraničí, kde na toto téma vyšlo i několik závažných publikací, jež otevřely prostor pro diskusi o Janu Husovi v Římskokatolické církvi. (U nás k tomuto posunu stihl krátce zareagovat filosof Milan Machovec.) K Husovu dílu samotnému děkan Lášek podotkl, že by bylo vhodné vydat aspoň výbor hlavních Husových myšlenek. O komisi poznamenal, že v ní našel krásné ekumenické prostředí a že se možná nepodaří udělat vše, ale o

Mistru Janu Husovi se bude zcela jistě mluvit a jeho osoba církve přivádí k lepší spolupráci.

Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta řekl, že naše církve má k Janu Husovi tradičně silný vztah, neboť jeho učení je nám velmi blízké. Na Husovu památku jsme v církvi pojmenovali mnoho našich sborů, což zdaleka není pouze formální; je to náš niterný pocit. Sami k Husovi konáme různá setkání, nedávno jsme také převzali rodinný dům českého reformátora v Husinci, který byl ve špatném stavu. V plánu je vytvořit z Husince centrum vzdělávání a kultury, pořádat zde setkání nebo výstavy. Bratr patriarcha také ocenil, že komise pro Husovo jubileum nabízí různost interpretací v ekumenickém dialogu.

Při dotazech se přítomní mohli ještě např. dovědět z úst prof. Halíka, že v této komisi, reprezentující Římskokatolickou církev i církve sdružené v Ekumenické radě církví, není o Mistra Jana Husa žádného sporu; naopak církve usilují o smíření a scelení jizev minulosti. Bratr děkan Lášek uvedl, že komise se bude scházet nejspíše jednou do měsíce, výsledky své činnosti bude prezentovat jednak na webových stránkách a jednak souhrnně cca jednou ročně, a konečně, pokud dojde k nějakému zásadnímu zjištění, mohlo by se toto i vydat. Zároveň konference pak bylo možno učinit tvrzení, že i dnes jsou pro nás myšlenky reformace ze 14./15. století stále aktuální.

Petra Štěpánová

**Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100**